

T O M A S Z M Y J A K

OD MALARSTWA DO FOTOGRAFII. OD FOTOGRAFII DO MALARSTWA

Tomasz Myjak, absolwent Akademii Sztuk Pięknych w Warszawie. Doktorat obroniony w Wyższej Szkole Filmowej, Telewizyjnej i Teatralnej w Łodzi na Wydziale Sztuki Operatorskiej – specjalizacja Fotografia. Zajmuje się fotografią i malarstwem. Od 2002 roku prowadzi autorską szkołę rysunku i malarstwa. Pracuje w warszawskiej Akademii Sztuk Pięknych w Pracowni Podstaw Działań Fotograficznych i w Polsko-Japońskiej Wyższej Szkole Technik Komputerowych w Pracowni Malarstwa i Koloru w Przestrzeni Multimedialnej. Mieszka w Warszawie.

Ważniejsze wystawy indywidualne:

2005 – Galeria u Koźmińskiego, Warszawa
2006 – Galeria Wyjście Awaryjne, Warszawa
2006 – Galeria Pod Belką, Nidzica – Zamek
2006 – Galeria 3A, Warszawa
2007 – Galeria pod Arkadami, Łomża
2007 – Polsko-Japońska Wyższa Szkoła Technik Komputerowych
2007 – Galeria 3A, Warszawa
2008 – Jadłodajnia filozoficzna, Warszawa
2008 – Galeria Schody, Warszawa
2008 – Polsko-Japońska Wyższa Szkoła Technik Komputerowych
2008 – Galeria Salon Sztuki, Warszawa
2010 – Wyższa Szkoła Filmowa, Telewizyjna i Teatralna, Łódź
2010 – Verona, Włochy
2010 – Galeria STP, Griefswald, Niemcy
2011 – Galeria Schody, Warszawa

Tomasz Myjak, a graduate of the Academy of Fine Arts in Warsaw. He successfully defended his doctoral thesis in the State School of Film, Television and Theatre in the Faculty of Camera – field of Photography. His area of expertise is photography and painting. Since 2002 he has been running his own school of drawing and painting. He works at the Academy of Fine Arts in the Photography Studio and in the Polish-Japanese Institute of Information Technology in the Studio of Multimedia Painting and Colouring in Warsaw. He lives in Warsaw.

Individual exhibitions:

2005 – Galeria u Koźmińskiego, Warsaw
2006 – Galeria Wyjście Awaryjne, Warsaw
2006 – Galeria Pod Belką, Nidzica
2006 – Galeria 3A, Warsaw
2007 – Galeria pod Arkadami, Łomża
2007 – Polish-Japanese Institute of Information Technology
2007 – Galeria 3A, Warsaw
2008 – Jadłodajnia filozoficzna, Warsaw
2008 – Galeria Schody, Warsaw
2008 – Polish-Japanese Institute of Information Technology
2008 – Galeria Salon Sztuki, Warsaw
2010 – State School of Film, Television and Theatre, Łódź
2010 – Verona, Italy
2010 – STP Gallery, Griefswald, Germany
2011 – Galeria Schody, Warsaw

Tomasz Myjak, Absolvent der Akademie der Bildenden Künste in Warschau. Er hat seine Dissertation in der Staatlichen Hochschule für Film, Fernsehen und Theater an der Fakultät Kamera – Fachrichtung Fotografie in Łódź erfolgreich verteidigt. Er beschäftigt sich mit Photographie und Malerei. Seit 2002 leitet er seine eigene Schule für Zeichnung und Malerei. Er arbeitet an der Akademie der Bildenden Künste im Photographiewerkstatt und in der Polnisch-Japanischen Fachschule für Computertechnik im Werkstatt für Malerei und Farbe im multimedialen Bereich in Warschau. Er wohnt in Warschau.

Wichtigere individuelle Ausstellungen:

2005 – Galeria u Koźmińskiego, Warschau
2006 – Galeria Wyjście Awaryjne, Warschau
2006 – Galeria Pod Belką, Nidzica – Zamek
2006 – Galeria 3A, Warschau
2007 – Galeria pod Arkadami, Łomża
2007 – Polnisch-Japanischen Fachschule für Computertechnik
2007 – Galeria 3A, Warschau
2008 – Jadłodajnia filozoficzna, Warschau
2008 – Galeria Schody, Warschau
2008 – Polnisch-Japanischen Fachschule für Computertechnik
2008 – Galeria Salon Sztuki, Warschau
2010 – Staatlichen Hochschule für Film, Fernsehen und Theater, Łódź
2010 – Verona, Italien
2010 – Galerie STP, Griefswald, Deutschland
2011 – Galeria Schody, Warschau

O FOTOGRAFIACH TOMASZA MYJAKA.

OD MALARSTWA DO FOTOGRAFII. OD FOTOGRAFII DO MALARSTWA

Obraz malarski w fotografii

Malarski charakter fotografii Tomasza Myjaka jest czymś oczywistym. Tylko nieliczne z nich mogą być postrzegane jako odwzorowanie świata przedmiotów naturalnych – a i to jest złudzeniem. Te raczej wyjątkowe w jego twórczości, pozornie mimetyczne obrazy, są tak odrealnione, tak intensywnie sugerują wyjście poza potoczność, że widz może je skojarzyć z obrazami Edwarda Hoppera. Taki charakter mają fotografie z serii *Chwile*. Dominują jednak ujęcia wyraźnie malarskie i widz może się zastanawiać, czy tradycja malarskości nie jest bliższa ich twórcy od tradycji klasycznej fotografii. Wyobraźnia fotografa w tak zasadniczy sposób została ukształtowana przez doświadczenie pracy malarza, że choć posługuje się nowoczesnym, zaawansowanym technicznie narzędziem, to tworzy raczej obrazy, niż fotografuje w zwykłym tego słowa znaczeniu. Możliwe, że Tomasz Myjak we wczesnej fazie formowania się jego praktyki artystycznej, w tak dużym stopniu wchłonął charakterystyczne dla malarstwa sposoby postrzegania świata, że kiedy wziął do ręki aparat fotograficzny – zaczął go używać jako przedłużenia, czy substytutu pędzla. Właściwym dla niego nowym medium stał się jednak właśnie aparat, nie pędzel, czy ołówek. To przejście przez medium fotografii innego medium – obrazu malarskiego, tak, że nowe wypełnione jest starym, zgodne jest z dążeniem sztuki współczesnej do wszechstronnego posługiwania się coraz to nowymi środkami artystycznego wyrazu, co przecież nie musi oznaczać zerwania z wszelką tradycją artystyczną, jest raczej zjednoczeniem dwóch tradycji. Jest to zapewne szczególnie przypadek ogólniejszej zasady działającej w świecie ludzkiej komunikacji. Już kilkadziesiąt lat temu kanadyjski teoretyk mediów Marshall McLuhan wskazał w książce *Zrozumieć media. Przedłużenia człowieka*, że nowa technologia medialna zawiera w sobie starą i że jest to regułą organizującą cały świat ludzkiej komunikacji, nie tylko artystycznej.

Świadomość autora

Technika fotograficzna potencjalnie posiada tak wiele możliwości jej wykorzystania, umożliwia realizację tak różnych zamysłów, daje pole do kreowania tylu różnych światów, że dokonanie wyboru jednego spośród nich nie powinno być przypadkiem, inaczej sztuka ześlizgnęłaby się w bezstyłowy chaos. Prace fotograficzne Myjaka mają zupełnie indywidualny charakter i z pewnością są rezultatem całkowicie świadomego wyboru. Ich jednolitość stylistyczna wskazuje na poprzedzające, intelektualne przygotowanie realizacji. Nastroj tych prac przykuwa uwagę widza. Są nasycone poetyckością, przywołują w umyśle widza świat marzeń sennych. W wielu pracach fotograf-malarz posługuje się onirycznością, by wywołać wrażenie tajemniczości, nawet niesamowitości. W tym celu korzysta z szerokiej palety środków.

Dwa sposoby widzenia: fotografia i obraz malarski

W pracach, które należą do serii zatytułowanych *Pejzaże dynamiczne* stosowanym środkiem jest pewne rozmazanie, które może być odbierane jako sugestia ruchu, ale i bezruchu. Można je postrzegać w odniesieniu do ludzkiego, doświadczanego świata, ale i bez tego odniesienia. Jest to sztuka pogranicza jakiegoś sennego odzwierciedlania i czystej kreacji. Brak wyrazistych konturów odrealnia ukazane postacie i przedmioty. Sfotografowane pejzaże są na wół abstrakcyjnym układem linii, płaszczyzn i barw, zasadniczo pozbawionych ostrych granic. Zapewne dominuje poczucie nawiązania przez autora do jakiejś zewnętrznej rzeczywistości świata fizycznego, jednakże radykalnie przekształconej. Jednak wiele zależy

od samego widza, od przyjętej przez niego interpretacji. W zależności od jego nastawienia fotografie czasami ujawniają sugestię głębi postrzeganej przestrzeni, ale przy innej postawie – jawią się jako malarskie płaszczyzny. Tak samo postrzeganie ruchu i nieruchomości zależy od postawy oglądającego. Gdy poszukujemy zewnętrznych źródeł obrazów fotograficznych – jawią się jako oddające ruch. Natomiast gdy fotografie rozwijają się w świadomości widza jako obrazy czysto malarskie – dominuje poczucie statyki. Ta ambiwalencja już jest zawarta w nich samych, choć ich autor, poprzez nadanie im określonego tytułu, sugeruje jedną z postaw – akcent kładzie na ruch, a więc odniesienie zewnętrzne, zgodne z tradycją fotografii.

Czas w fotografii, wieczność w malarstwie

Tylko w nielicznych pracach dostrzec można nieco ostrzejsze kontrasty barw, dominują płynne przejścia, i właśnie dzięki nim widz odnosi wrażenie dynamiki. Ten sugerowany wariabilizm jest może najważniejszą właściwością tych fotografii postrzeganych przez pryzmat świata zewnętrznego. Ruch ujęty jest w jakiejś chwili, czasami gwałtowny. Technika fotograficzna sugeruje momentalność powstania obrazu, jej rezultatem jest właśnie kadr wyjęty z możliwego filmu. Technika malarska, zwłaszcza malarstwa abstrakcyjnego, intensywnie podkreślającego swoją autonomię wobec świata naturalnego, wyjmuje obraz z ram czasowych, odsyła do wieczności. Gra czasem, jaka rozgrywa się w tych pracach jest oczywista, jednak przeważa moment – a nie jego przeciwieństwo: wieczność.

Postrzeganie ruchu odzwierciedlonego i ruchu autora

Obraz malarski jest bardziej autonomiczny czy wyizolowany aniżeli fotograficzny. Jednak mamy tu do czynienia z fotografiami i to zmusza do rozważenia jeszcze jednego problemu: co się porusza? Odnajdujemy tu charakterystyczną, podwójną możliwość interpretacji, w zależności od tego, co przyjmiemy za obiekt w ruchu: krajobraz widziany – czy podmiot

widzący. W obu przypadkach rezultat będzie taki sam. Przy pomocy ruchu podmiotu wyposażonego w odpowiedni sprzęt uzyskuje się przecież wrażenie ruchu krajobrazu, zwłaszcza, że ruch nie jest sugerowany w odniesieniu do tylko jakiegoś pojedynczego przedstawionego fragmentu – całość świata pokazanego jest wypełniona tą dynamiką. Najczęściej nieruchomy widz widzi nieruchomą fotografię uzyskaną zapewne dzięki ruchowi fotografa, który utrwala nieruchomy obiekt. Suma ruchu i nieruchomości daje w efekcie wrażenie dynamiki.

Fotografie obrazów

Twórczość Tomasza Myjaka jest różnorodna i część jego prac jawi się widzowi jako fotografie obrazów malarskich. W takich pracach kolor jest najważniejszy. Wszelkie przestrzenne formy podporządkowane są głównemu celowi: pokazać grę barw. Autor wykorzystuje tutaj klasyczne środki ujawniające specyficzne jakości poszczególnych kolorów, umiejętnie je ze sobą zestawiając. Większość prac, może z wyjątkiem tych nielicznych, w których dominuje czerwień, oddziałuje na widza swoim spokojem, niekiedy jakimś sugerowanym nawiązaniem do odbłasków na wodzie, czy statycznej pierwotnej brunatno-szarej ziemi. Multiplikacja dominujących w poszczególnych pracach form skłania widza raczej nie do analitycznej pracy myśli – ale do spokojnego kontemplowania barwnych plam i wywołanego przez nie nastroju. Te prace, wybitnie malarskie, stanowią przeciwieństwo wyżej omówionych prac dynamicznych, choć przy pewnym nastawieniu, jak już wcześniej wspomniałem, i tamte mogą być odebrane na czysto malarski sposób. Prace Tomasza Myjaka mają podwójną wartość: malarską i fotograficzną. Ten artysta posługuje się współczesną technologią w celu osiągnięcia efektów, które przynależą do długiej tradycji pędzla.

Tadeusz Walentowicz

ABOUT THE PHOTOGRAPHS OF TOMASZ MYJAK

FROM PAINTING TO PHOTOGRAPHY. FROM PHOTOGRAPHY TO PAINTING

Painted images in photography

6 Photographs of Tomasz Myjak are evidently like paintings in nature. Only some of them can be perceived as reflecting the world of natural objects – and even this is just an illusion. These paintings, rather unique among his works, seemingly mimetic are so far away from reality and suggest departure from ordinariness so intensely that the audience is likely to associate them with Edward Hopper’s paintings. This is true about photographs from the series *The Moments (Chwile)*. Because the images grasped are decidedly more like paintings in nature the audience may wonder whether the author does not favour the tradition of painting over the tradition of classical photography. The photographer’s imagination was to such an extent formed through painter’s experiences that although he uses technically advanced modern tools, he rather paints than takes photographs in an ordinary meaning of the word. It is possible that at an early stage, when his artistic practice was being formed, Tomasz Myjak absorbed methods of perceiving the world, which are so typical for painting, in such an intense way that when he started using the camera – in his hands it became like a brush or a substitute for a brush. However, his new medium, typical of him, has become a camera, not a brush or a pencil. The fact that photography as a medium took over another medium – painted images – in such a way that the old fills in the new is in line with the tendencies in contemporary art, namely versatile use of newer and newer means of artistic expression, which in fact does not need to lead to a break from all artistic traditions but rather results in a unification of two traditions. It must be a special case of a more general rule that operates in the world of human communication. As early as several dozen years ago Marshall McLuhan, Canadian media theorist, noticed in the book *Understanding Media: the Extentions of Man* that the new media technology includes the old one and that it is a rule that organises the entire world of human communication, not only artistic communication.

Author’s awareness

Photographic technique can be potentially used in so many ways, it makes it possible to carry out so diverse intentions, enables to create so many different worlds that selecting one of them should not be accidental, because then art would become a styleless chaos. Myjak’s photographs are absolutely individual in nature and undoubtedly constitute a result of making entirely conscious choices. Their stylistic uniformity proves that their realisation was preceded by an intellectual process of preparation. They create an atmosphere that attracts audience’s attention. They are saturated with poetry, evoke in the audiences’ minds the world of dreams. In many of his works the photographer-painter resolves to onirism in order to create the sense of mystery, even unearthliness. For that purpose he uses an extensive array of means.

Two ways of seeing: photography and painted images

In the works which belong to the series entitled *Dynamic Landscapes (Pejzaże dynamiczne)* the author uses smearing which may be perceived as a suggestion of movement or immobility. They may be seen with reference to a human, empirical world but also without this reference. This is art which borders on some reflections of dreams and pure creation. Lack of clear outlines makes the presented figures and objects unreal. Photographed landscapes constitute half-abstract systems of lines, surfaces and colours, basically lacking sharp boundaries. It is surely dominated by the feeling that the author makes references to some external reality of physical world, which is however radically transformed. Nevertheless, a lot depends on the audience itself, on the adopted interpretation. Depending on the audience’s attitude the

photographs sometimes reveal a suggestion of the depth of space, but when a different attitude is assumed – they are seen as painting surfaces. Similarly the perception of movement and immobility depends on the attitude of the audience. When we look for external sources of photographic images – they are seen as reflecting movement. Whereas when the audience exclusively perceives the photographs as painted images – perceived statics dominates. This ambivalence is already included in them, although by providing them with specific titles the author suggests one of the attitudes – he emphasises movement, which is an external reference, compliant with the photographic tradition.

Time in photography, eternity in painting

Only in some of his works one may find some more contrasting colours, most of his works are dominated by smooth transitions and that is what gives the audience the sense of dynamics. Suggested variability is perhaps the most important feature of the photographs viewed through the prism of the external world. Movement is captured at some moment, sometimes it is quite sudden. Photographic technique suggests that a photograph is taken instantaneously, it results in an image removed from a potential film. Painting technique and especially technique of abstract painting, which intensely emphasises its autonomy in relation to the natural world, removes an image from a time frame and sends it to eternity. Playing with time employed in these works is evident; however, it is the moment that prevails – not its opposite: eternity.

Perception of reflected movement and author’s movement

A painted image is more autonomous or isolated than a photographic image. However, in this case we are dealing with photographs which forces us to consider one more problem: what is moving? We find here the characteristic possibility of double interpretation, depending

on what we treat as a moving object: the landscape that is seen – or the seeing person. In both cases the result will be the same. A moving person equipped with suitable devices can create the impression of a moving landscape, especially that the person does not suggest movement of only one single depicted fragment – the presented world is in its entirety filled with this dynamics. In majority of cases stationary audience sees a stationary photograph undoubtedly achieved because the photographer recording a stationary object was in motion. A sum of movement and immobility gives the impression of dynamics.

Photographs of paintings

7 Tomasz Myjak’s works are diverse and some of them are perceived by the audience as photographs of painted images. In such works colour is of utmost importance. All spatial forms are subordinated to the main purpose: to show the play of colours. The author applies here classical means that reveal specific qualities of particular colours and skilfully combines them together. Most works, excluding maybe only those few ones dominated by red, affect the audience with their tranquillity, sometimes with some suggested reference to reflexes on water or static primordial tawny grey earth. Multiplication of forms that individual works are dominated by is conducive rather to tranquil contemplation of colourful patches and the feelings they evoke than to analytical thinking. These works, which so notably are the works of a painter, stand in direct opposition to the above discussed dynamic works, although as it has already been hinted, with a certain attitude those works could be perceived as paintings as well.

Tomasz Myjak’s works represent a double value: as photographs and paintings. The artist applies modern technology with a view to achieve the effects which belong to a long tradition of using the brush.

Tadeusz Walentowicz

ÜBER PHOTOGRAPHIEN VON TOMASZ MYJAK.

VON DER MALEREI ZUR PHOTOGRAPHIE. VON DER PHOTOGRAPHIE ZUR MALEREI.

Malerbild in der Photographie

Der Malercharakter der Photographien von Tomasz Myjak ist etwas Augenscheinliches. Nur wenige von ihnen können als Wiedergabe der Welt der natürlichen Gegenstände betrachtet werden und auch dies ist eine Illusion. Diese eher exzeptionelle in seinem Schaffen, scheinbar mimetische Bilder sind so unreal und so intensiv das Herausgehen aus der Alltäglichkeit andeuten, dass der Betrachter sie mit den Bildern von Edward Hopper assoziieren kann. Einen solchen Charakter haben die Photographien aus der Reihe *Augenblicke*. Es herrschen jedoch die unverkennbaren Maleraufnahmen und der Betrachter kann sich überlegen, ob die Malertradition dem Schöpfer nicht näher als die Tradition der klassischen Photographie liegt. Die Imagination des Photographen wurde durch die Erfahrungen der Arbeit eines Malers so grundsätzlich ausgeprägt, dass obwohl er ein modernes, technisch fortgeschrittenes Werkzeug benutzt, schafft er eher Bilder, statt im gewöhnlichen Sinne des Wortes zu photographieren. Es ist möglich, dass Tomasz Myjak in der frühen Gestaltungsphase seiner künstlerischen Praxis in einem so großen Grad die für Malerei charakteristischen Formen der Weltwahrnehmung absorbiert hat, dass er, wenn er den Photoapparat in die Hand genommen hat, angefangen hat, ihn als Verlängerung oder Substitut eines Pinsels zu benutzen. Ein für ihn geeignetes, neues Medium ist eben der Photoapparat und nicht ein Pinsel oder ein Bleistift geworden. Diese Übernahme eines anderen Mediums – Malerbildes durch das Medium der Photographie und zwar so, dass das neue Medium durch das alte Medium ausgefüllt ist, stimmt mit dem Streben der modernen Kunst zu einer vielseitigen Benutzung von immer neueren Mitteln des künstlerischen Eindrucks überein, was doch kein Bruch mit aller künstlerischen Tradition bedeuten muss, und eher eine Vereinigung von zwei Traditionen ist. Es ist gewiss ein besonderer Fall eines allgemeineren Prinzips, das in der Welt der zwischenmenschlichen Kommunikation funktioniert. Schon vor Dutzenden von Jahren hat der kanadische Medientheoretiker Marshall McLuhan in seinem Buch *Understanding Media: The Extensions of Man* darauf hingewiesen, dass die neue Medientechnologie eine alte Technologie in sich enthält und dass es eine Regel ist, die die ganze Welt der zwischenmenschlichen Kommunikation und nicht nur die Welt der künstlerischen Kommunikation organisiert.

Bewusstsein des Autors

Die Technik der Photographie hat potentiell so viele Ausnutzungsmöglichkeiten, ermöglicht die Erfüllung von so unterschiedlichen Vorhaben, gibt das freie Feld fürs Kreieren von so vielen unterschiedlichen Welten, dass eine von ihnen nicht zufällig ausgewählt werden soll, denn ansonsten würde die Kunst in ein stillloses Chaos abgleiten. Die photographischen Arbeiten von Myjak haben einen vollkommen individuellen Charakter und sind sicherlich das Ergebnis einer durchaus bewussten Auswahl. Ihre stilistische Einheitlichkeit weist auf die vorangehende, intellektuelle Ausführungsvorbereitung hin. Die Stimmung dieser Werke zieht die Aufmerksamkeit des Betrachters an. Sie sind mit der dichterischen Kunst gesättigt und rufen die Welt der Träume im Geist des Betrachters herbei. In vielen Werken benutzt der Photograph/Maler das Onirische, um den Eindruck des Geheimnisvollen oder sogar der Unheimlichkeit hervorzurufen. Zu diesem Zweck verwendet er eine breite Palette von Mitteln.

Zwei Visionsformen: Photographie und Malerbild

In den Werken, die zu der Reihe unter dem Titel *Dynamische Landschaften* gehören, ist das angewandte Mittel ein gewisses Verwischen, das als Andeutung sowohl der Bewegung als auch der Regungslosigkeit empfunden werden kann. Es kann in Bezug auf die menschliche, erlebbare Welt, aber auch ohne dieses Bezugs wahrgenommen werden. Es ist die Grenzkunst zwischen einer träumerischen Wiedergabe oder einer reinen Kreation. Das Fehlen der markanten Konturen macht die dargestellten Gestalten und Gegenstände unreal. Die aufgenommenen Landschaften stellen eine halb abstrakte Komposition der Linien, Ebenen und Farben dar, denen scharfe Grenzen grundsätzlich entzogen wurden. Anscheinend ist hier die Empfindung vorherrschend, das der Autors an eine äußere Wirklichkeit der körperlichen Welt anknüpft, die jedoch radikal umgestaltet wurde. Vieles ist jedoch von dem Betrachter selbst,

von der von ihm angenommenen Auslegung abhängig. In Abhängigkeit von seiner Einstellung offenbaren die Photographien manchmal eine Andeutung der Tiefe des wahrgenommenen Raumes, aber bei einer anderen Grundlage scheinen sie die Malerebenen zu sein. Gleichermassen ist die Wahrnehmung der Bewegung und der Unbeweglichkeit von der Einstellung des Betrachters abhängig. Wenn wir nach den äußeren Quellen der photographischen Bilder suchen, so erscheinen sie so, als ob sie eine Bewegung wiedergeben würden. Dagegen, wenn die Photographien sich im Bewusstsein des Betrachters als reine Malerbilder entfalten, so ist die Empfindung der Statik vorherrschend. Diese Ambivalenz ist in ihnen selbst enthalten, obwohl ihr Autor eine von diesen Einstellungen durch die Verleihung eines bestimmten Titels andeutet – und zwar er betont die Bewegung, also einen äußeren Bezug entsprechend der Tradition der Photographie.

Zeit in der Photographie, Ewigkeit in der Malerei

Lediglich in einigen Werken sind die etwas schärferen Kontraste der Farben zu sehen und es sind die flüssigen Übergänge vorherrschend, und eben dank ihnen hat der Betrachter den Eindruck von Dynamik. Diese angedeutete Variabilität ist vielleicht die wichtigste Eigenschaft der Photographien, die durch die Prisma der Außenwelt betrachtet werden. Die Bewegung ist in einem besonderen Zeitpunkt erfasst und ist manchmal ziemlich heftig. Die photographische Technik deutet die momentane Entstehung des Bildes und ihr Ergebnis ist eben ein Einzelbild, das aus einem möglichen Film herausgenommen wurde. Die malerische Technik, insbesondere der abstrakten Malerei, die ihre Autonomie gegenüber der natürlichen Welt intensiv hervorhebt, entnimmt das Bild dem Zeitrahmen und schickt es in die Ewigkeit. Das Spiel mit der Zeit, das in diesen Werken stattfindet, ist offensichtlich, aber es überwiegt der Zeitpunkt und nicht sein Gegensatz, d.h. Ewigkeit.

Wahrnehmung der widergespiegelten Bewegung und der Bewegung des Autors

Das Malerbild ist gegenüber dem photographischen Bild autonomer oder stärker isoliert. Wir haben hier jedoch mit den Photographien zu tun und dies erzwingt die Betrachtung noch eines Problems:

was bewegt sich? Wir finden hier eine charakteristische, doppelte Auslegungsmöglichkeit und zwar in Abhängigkeit davon, was wir als Objekt in Bewegung betrachten: gesehene Landschaft oder der betrachtende Subjekt. In beiden Fällen ist das Ergebnis gleich. Dank der Bewegung des Subjektes, der mit der entsprechenden Ausrüstung ausgestattet ist, erhält man doch den Eindruck der Bewegung der Landschaft, insbesondere weil die Bewegung nicht in Bezug auf ein gesondert dargestelltes Fragment angedeutet wird, sondern die ganze Welt wird als mit dieser Dynamik ausgefüllt dargestellt. Der meistens unbewegliche Betrachter sieht unbewegliche Photographie, die sicherlich dank der Bewegung des Photographen, der das unbewegliche Objekt festhält, erhalten wurde. Die Summe der Bewegung und der Unbeweglichkeit gibt im Ergebnis den Eindruck der Dynamik.

Photographien der Bilder

Das Schaffen von Tomasz Myjak ist vielfältig und ein Teil seiner Werke erscheint dem Betrachter als Photographien der Malerbilder. In der Werken ist die Farbe am wichtigsten. Alle räumliche Formen sind dem Hauptziel, d.h. der Darstellung des Farbenspiels, untergeordnet. Der Autor benutzt hier die klassischen Mittel zur Offenbarung der spezifischen Qualität der einzelnen Farben und stellt sie gekonnt zusammen. Die meisten Werke, vielleicht mit Ausnahme von ganz wenigen Werken, in denen die rote Farbe vorherrschend ist, wirken auf den Betrachter durch ihre Friedfertigkeit, manchmal durch Andeutung der Reflexe auf dem Wasser oder statische, ursprüngliche braun-graue Erde. Die Multiplikation der in einzelnen Werken vorherrschenden Formen bewegt den Betrachter eher nicht zur analytischen Gedankenarbeit, sondern zur ruhiger Betrachtung der farbigen Flecke und der durch sie hervorgerufenen Stimmung. Die Werke, die ausgeprägt malerisch sind, stellen ein Gegensatz zu den oben behandelten dynamischen Werken dar, obwohl auch diese Werke bei einer gewissen Einstellung, wie ich es bereits erwähnt hatte, auf eine reine Malerart empfunden werden können.

Die Werke von Tomasz Myjak haben einen doppelten, d.h. malerischen und photographischen Wert. Der Künstler benutzt die Gegenwartstechnologie zur Erzielung der Effekte, die zur langen Tradition eines Pinsels gehören

Tadeusz Walentowicz

Z cyklu Pejzaże dynamiczne: Pejzaż 48, 2007

Z cyklu Pejzaże dynamiczne: Pejzaż 47, 2007

Z cyklu Pejzaże dynamiczne: Pejzaż 17, 2006

Z cyklu Pejzaże dynamiczne: Pejzaż 73, 2008

Z cyklu Pejzaże dynamiczne: Pejzaż 58, 2007

Z cyklu Pejzaże dynamiczne: Pejzaż 05, 2005

Z cyklu Pejzaże dynamiczne: Pejzaż 25, 2006

Z cyklu Pejzaże dynamiczne: Pejzaż 117, 2008

Z cyklu Pejzaże dynamiczne: Pejzaż 100, 2008

Z cyklu Pejzaże dynamiczne: Pejzaż 123, 2008

Z cyklu Kompozycje: XLI, 2009

Z cyklu Kompozycje: XXI, 2009

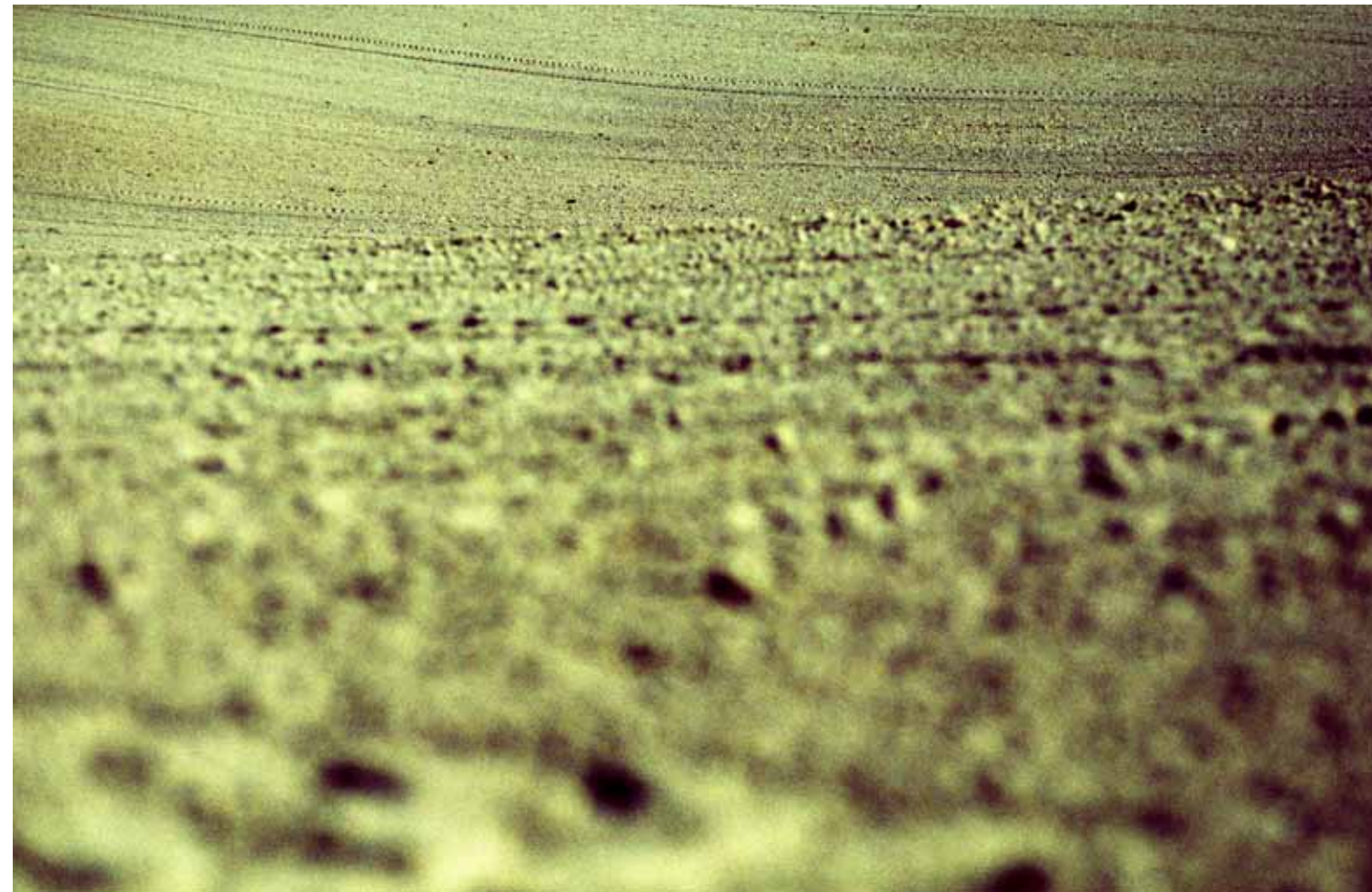
Z cyklu Kompozycje: XII, 2009

Z cyklu Kompozycje: X, 2009

Z cyklu Kompozycje: III, 2009

Z cyklu Kompozycje: V, 2009

Z cyklu Droga: 16, 2009

Z cyklu Droga: 17, 2009

Z cyklu Droga: 44, 2010

Z cyklu Droga: 46, 2010

Z cyklu Chwile: Krzysztof III, 2008 ^

Z cyklu Chwile: Krzysztof IV, 2008 v

Z cyklu *Chwile: Ignacy*, 2010 ^
Z cyklu *Chwile: Dawid*, 2010 v

Tekst: © Tadeusz Walentowicz

Druk: www.drukbroker.pl

Opracowanie graficzne: Tomasz Myjak

Fotografia na str. 1: Autoportret

© Tomasz Myjak

www.myjak.pl

Warszawa 2011